

Es llegeix una proposició de la Secció Comarcal de Mataró que diu:

Que es procuri una reducció de les despeses generals del Sindicat fins al límit que permi una bona organització. D'una manera particular en el que fa referència a les despeses de personal en el sentit de fer una reducció, la més àmplia possible, i d'estudiar una nova organització de la residència d'estudiants al doble objecte de fer-la assequible als mitjans econòmics de la major part de la classe mèdica, i per a nivellar el pressupost.

Passa a la condició del Consell.

Es llegeix una proposició del Dr. Soler Daniel que és aprovada per unanimitat i que diu:

Que es comuniqui particularment a les Comarcals i Mancomunitats el Reglament i acords de partits Mèdics i Conducta Mèdica, amb les modificacions aprovades en aquesta Assemblea, pregant-los el més ràpid i exacte compliment de les mateixes.

Barcelona 15-VII-34.

Es llegeix una proposició del Dr. Lloret que diu:

Proposició per regular d'una manera definitiva la provisió de tota mena de places que hagin d'estar exercides per metges com a tals professionals.

PREAMBUL

És de molt temps sentida pels metges, encara que d'una manera esporàdica, la necessitat d'alliberar el mecanisme per a la provisió de les places tècniques que ells deuen ocupar, de les influències perniciososes que hi intervenen sempre en desprestigi de la classe mèdica.

La necessitat de que parlem es fa més perentòria des del moment que independitzada Catalunya en el que fa referència a la seva Sanitat, s'ha de procedir a l'estructuració i organització de dits serveis. I n'és bona prova el que passa amb els metges titulars, quins drets deu apretar-se a defensar el Sindicat, tot i preveient ensem la manera com es proveeixen les places que ara no ho estan.

És indiscutible que ni els metges joves i vells, ni els estudiants que han d'ésser-ho sentiran l'estímul pel treball, que pot determinar el realçament de la ciència catalana, mentres trobin que

s'aconsegueix més i millor amb l'ajopiment servil al davant d'un magnat del diner de la política i fins de la mateixa Medicina, amb el paretiu o amb vils serveis d'arcova; que amb el treball honest i callat, amb els copets amistosos sobre el muscle del casic i les tertúlies de cassinet, que amb anys i anys d'exercici honrat i eficient.

Però hi ha més encara, ja que sobre la manca d'aquell estímul s'hi afegeix la servitud indecorosa en què cauen els logrers per aquests mitjans, quina servitud recau tota sobre la classe mèdica, contribuint entre altres coses a sostenir un desprestigi ja en marxa i amb amenaces de fer-se vergonyós.

És per això que ja en anterior ocasió es va tractar de remediari-ho, bé que amb èxit dubtós degut a circumstàncies que no cal analitzar en aquests moments.

Però val la pena d'insistir-hi sobre el mateix, i fins perfeccionar-ho; que si com llavors devem sostenir dos condicions prèvies:

1.ª Cap plaça de metge no es proveirà per altre mecanisme que el de l'oposició pública, el concurs, públic també, o el concurs-oposició.

2.ª El tribunal que jutgi, estarà constituït per metges sols o en majoria absoluta; hi ha quelcom més a fer i aquest quelcom és precisament aquest caràcter de públic que atribuïm per al fall, tant a l'oposició, que ja n'era, com als altres procediments que no ho són. Això és una necessitat i cal salvar-la, establint una escala única de puntuació de mèrits on si previnguin tots els casos possibles, des de l'aprovat en una assignatura, com a nota mínima puntuable, fins a la màxima distinció científica avui coneguda, així sigui el mateix premi Nobel.

Atenent-se a aquest ordre preestablert de puntuació, s'atorgarien les places, fent sempre constar en l'Acta de fall la puntuació alcançada pel nomenat i els mèrits que la determinen. Cal que es fixeu en aquest punt, perquè sembla a primera vista una coacció sobre el Tribunal reduint-lo a un comptable de mèrits, i per més que això no fos cap cosa deshonorable, no és això precisament el que es persegueix, és la necessitat d'alliberar els membres d'aquests tribunals de tota mena de pressions i influències a què per una o altra circumstància poden veure's sotmesos, fins i tot les de caràcter efectiu, les més humanament discul-